

pevnost

edice

Jiří
Mazurek

Legenda o Garonně

Jiří Mazurek

LEGENDA O GARONNĚ

Jiří Mazurek

**LEGENDA
O GARONNĚ**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jiří Mazurek, 2005 a 2009

Cover © Lubomír Kupčák & Lukáš Tuma, 2009

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2009

ISBN 978-80-7425-011-8

PROLOG

Erep je nejstarším a druhým nejlidnatějším kontinentem světa, obývaným mnoha národy v nespočtu mocnářství.

Devět království na severovýchodě pevniny je jeho nejmocnější říší.

V polovině osmého století vládne *Devíti královstvím* Reagell II. z prastarého *Orlího rodu*, jenž zplodí tři syny: Richarda, Rennarda a Rudolfa. Jeho žena Ilirien, princezna ze zámoří, umírá předčasně několik let po narození nejmladšího Rudolfa. Na severu říše poté začínají nepokoje, které zesílí za vlády Reagellova následníka Richarda, a vyvrcholí v době, kdy je Richard zavražděn.

Na uprázdněný trůn usedá po nečekaných zvratech a pod patronací strýce Rennarda Richardův jediný syn Daeron.

Daeron ukončí válku s pomocí právě vynalezených palných zbraní, rozšíří hranice říše, a po sedmnácti letech úspěšné vlády mu lid *Desíti království* přiřkne přídomek *Veliký*.

Mezitím na jiném kontinentu...

ČÁST I.

Garonna

L. P. 787, 3. října: Flotila admirála Niermara Amiéra vyplula ráno z přístavu Rang-tse na ostrově Lion-dong. Ačkoli byl cíl výpravy všemožně zamlžován, obecně se soudí, že se admirál pokusí přeplout obávaný Bouřlivý oceán až k chimérické pevnině na jeho druhém konci...

(Mirlaupanova kronika)

Dva lehké meče s dlouhou čepelí spočinuly v *lince* a zaleskly se na slunci. Prsty na pravém jílci byly hrubé a mozolnaté, prsty na levém jílci jemné a štíhlé.

Dívka zaútočila, mladík se elegantně kryl.

Jeho rysy byly po rodičích západní, ačkoli se narodil na Ostrovech. Dlouhé černé vlasy si česal po východním způsobu do copu, který za ním vlál při prudkých výpadech.

Ani jeho soupeřka nebyla typickou ostrovankou. Hnědé vlasy měla na temeni rozdělené pěšinkou, sčesané dozadu a sepnuté oblíbenou stříbrnou sponou.

Teď stáli na nádvoří, meč proti meči, černé oči proti oceánově modrým ve stejné výši.

„Stejně tě do *Akademie* nevezmou,“ popichoval ji mladík, kterému už na bradě rašily vousy, a zkusil výpad, na který

odpověděla *odvetou stříhem*. Byla mrštná a rychlá jako kočka. Taktak, že se ubránil.

Polední slunce krátilo stíny na černobílé palácové dlažbě. Rozezněly se chrámové zvony. Nad hlavou jim proletěl rorýs a zmizel v korunách stromů.

Zkusil výpad znova, tak, jak se učil při lekcích na akademii. Úkrok, sek, kryt, vazba... A potupný ústup.

„Berou jen muže...“ pokusil se narušit její koncentraci.

„*Pche!*“ ušklíbala se a její oči získaly typický nazelenalý nádech. Někdy k tomu nebylo zapotřebí ani klání v šermu, stačilo, aby jí zalomcoval hněv. A to bývalo často. „Jsem lepší než většina šermířů v Akademii, včetně tebe!“

Provedl *záraz*, odpověděla *kontra tempem*, které ho přinutilo ustoupit. Slunce se schovalo za mrak, kolem prošla palácová stráž. Ať se snažil sebevíc, nebyl ji schopen dostat do úzkých.

Je po čertech dobrá...

„To ano,“ připustil. „Ale stejně tě...“

Měl si dát lepší pozor, její další výpad byl příliš mazaný. Dvakrát naznačila úhyb a neuvěřitelně hbitě švihla zápěstím. Vyhnul se ostří mířícímu na hrud v poslední chvíli, neudržel rovnováhu, klopýtl a skončil na zemi. Vzápětí ucítil na krční tepně hrot soupeřčina meče.

„Vyhrála jsi,“ přiznal porážku. „Co takhle zkusit boj beze zbraně?“

„Zápas? Zapomeň!“

S mečem je poněkud neobratný, ale za uplynulý rok pořádně vyrostl. Sílu má jako medvěd. Posledně mě přemohl, vůbec poprvé. To by mi nevadilo, nebýt toho, jak se mu pak zaleskly oči... Dobře vím, na co myslel! Už mu nedám druhou příležitost povalit mě na záda!

Nechala meč klesnout ke kolenu a natáhla k mladíkovi volnou dlaň.

„Alespoň ty bys mě mohl podpořit, Gastone.“

Gaston se s její pomocí vyšvihl na nohy, oprášil se, zvedl meč a odložil ho do stojanu.

„Právě to dělám! Přemluvil jsem svého mistra, aby se přiklonil na tvou stranu v žádosti o *Zkoušku*, i když to odporuje Řádu Akademie. Přimlouvám se za tebe, kde se dá, *Kvítku*.“

„Kolikrát ti mám říkat, abys mi neříkal tou hloupou dětskou přezdívkou!“ zamračila se Garonna.

„Zase se v tobě probouzí krev tvého otce, co?“

„Neštví mě!“

Její výraz se v mžiku změnil z nahněvaného na usměvavý. Vlepila mu polibek na tvář a udělala na něj roztomilý kukuč.

„Vlastně nevím, o čem to mluvíš... Uvidíme se po obědě!“ Koketně se zatočila v černo zelených šatech po kotníky, a zamířila ke schodům do paláce.

Mladík si povzdechl. „*Rozkaz, paní vévodkyně*.“

* * *

„Krásné odpoledne, tati.“

„Ahoj slečno.“

Procházeli se po hradbách gigantické pevnosti, kterou Garonna okamžitě poznala.

Jsmo na Gainsboro, tátově bývalém hradu.

Na jihozápadě zářily zasněžené velehory, na východě se leskly červené střechy přístavu. Pod jižní zdí se rozkládal tábor se stovkami stanů a ohňů, mezi nimi se hemžili vojáci.

Kruhový rozhled omezovaly dvě věže.

Ta vyšší je Dračí, ta nižší Orlí. Který rok se asi píše?

„O čem si budeme dneska povídat? O Gastonovi?“ zeptal se Rennard, oblečený ve svých oblíbených černých kalhotách a v košili prošivané stříbrem. Na krku mu visel amulet.

Můj amulet.

Za jeho opaskem nechyběl meč, legendární kus oceli, kterým jednou setne hlavu Zrůdě. Krátké hnědé vlasy mu rozčuchal vítr, nedbal na to, protože měl vítr rád.

Je mladší než posledně. A hrozně mu to sluší... Rychle vysyp, co máš na srdci, než se sen přeruší. Naposled mě vyrušil strýček Godfrei uprostřed věty, a předtím ten šedivější rytíř – vtipálek, Sebastián.

„To ne. I když... Nepřipadá ti Gaston příliš dětinský?“

„To přece musíš vědět ty sama,“ řekl a koutky rtů mu zacukaly přemáhaným smíchem. Byl pověstný tím, že se nikdy hlasitě nesmál.

„No jo... Chci se tě zeptat na něco ohledně šermu.“

V modrých očích se mu zablesklo. „Jsi už možná lepší, než jsem býval já.“

„To nejsem! A ani nikdy nebudu. Tati, chci se přihlásit do *Akademie*. Problém je v tom, že tam nechtějí ženy.“

„Potom ti nepomůžu.“

„To by se dalo obejít, Gaston se o to postará. Ale...“

„Ale?“

„Aby byl uchazeč přijat, musí se podrobit zkoušce. Musí vyzvat dva šermířské mistry a porazit je. Málokomu se to podaří. A soubojové zbraně jsou ostré.“

Rennard přikývl a jeho oči se prohloubily.

„Je to nebezpečné,“ dodala zbytečně.

„Opravdu si to přeješ?“

„Ano, moc. Více než cokoli jiného.“

Tedy téměř.

Usmál se, tím svým tajemným způsobem. V jeho očích se mihlo hejno černých dravců nad hradem, hořícím v temnotách, a armády, valící se proti sobě rozkvetlým vřesovištěm.

„Nemusela jsi mě žádat o svolení. Ale máš ho mít. Člověk se nesmí bát riskovat, aby dosáhl toho, co si přeje.“

„Děkuji, děkuji!“

„Neobjímej mě, jinak sen skončí!“

„Nemůžu si pomoci.“

Tmavé závěsy na oknech se zavlnily ve větru a na víčka jí dopadly odpolední paprsky. Otevřela oči.

Taková škoda!

Do ložnice nakoukla hlava děvčete s kulatým obličejem, černými vlasy a veselýma očima. Patřila *Mayi*, její komorné.

„Promiňte, že ruším, paní, ale je čas jít do sboru.“

Garonna se na posteli posadila a shrnula si vlasy z očí.

Ach jo.

Ohlédla se po sponkách. „Vždyť už jdu...“

Maya se zahihňala a zmizela.

Olejomalba bývalé královny Ilirien, visící vpravo od dveří, se na ni téměř potměšile usmála. Ačkoli jí mohlo být na obraze sotva čtrnáct let, její krása už byla uhrančivá.

Já vím, po spánku připomínám strašidlo. Chtěla bych být krásná jako ty, babičko...

* * *

Chrám se rozezněl zpěvem. Hlasy obou sborů, dívčího i chlapeckého, se vzájemně doplňovaly a proplétaly ve vysokých duetech.

Starý sbormistr taktovkou dirigoval hochy a děvčata od šesti do osmnácti let na lavicích ve dvou řadách. Chlapci celí v modrém stáli na jedné straně, děvčata v bílém proti nim.

Garonna zpívala s pohledem upřeným na sbormistra, jen občas mrkla do řad chlapců, na hezkou tvář s hlubokými černými očima. Gaston jeden pohled zachytil a usmál se, nakolik mu dovoľoval zpěv.

Jakmile zkouška k oslavám založení města skončila, všichni se rozutekli domů. Gaston na ni počkal.

„Kvítku, nechceš mě doprovodit do Akademie?“

„Ráda bych, ale slíbila jsem tvojí mamince, že jí pomůžu v zahradě.“

Mladík se snažil nedat najevo zklamání. „Aha... Tak tedy zítra,“ řekl a vydal se cestou vysypanou drobným bílým štěrkem k Akademii.

„Ano, zítra.“

Ještě se otočil a zamával na rozloučenou. Zamávala mu zpátky.

* * *

Gan-Su, největší přístav na západním pobřeží ostrova Dai-ho-ko, se svažovalo v zelených terasách k rušnému přístavu a tisícům drobných ostrůvků strmě čnicích z mořských vln.

Mezi ostrůvky se proplétaly desítky úzkých šalup naložených sítěmi a ulovenými rybami.

Do přístavu právě vplouvaly dvě galeony vedené bárkou s lodivodem. Podle vlajky na stěžni s vyobrazením zlatého meče na modrém poli, Garonna okamžitě poznala, že jde o lodi *Daerona Velikého, krále Desíti království*.

Určitě vypluly z přístavu Saint Rennard...

Bylo jí tehdy jedenáct let, když s matkou připluly do *Gainsboro*, lidnatého přístavního města Desíti království, které teprve mělo být přejmenováno po jejím otci.

Maminka mě provedla místy, kudy chodívali s tatínkem, na náměstí s krásnými starobylými domy, podobné jinému náměstí ve Věčném městě, a tam se rozplakala a na chvíli někam odešla, ale to mi nevadilo, protože jsem u kašny skákal panáka.

Když se vrátila, vyšlapaly jsme po úzkých točitých schodech na ochoz věže a maminka ukázala daleko na západ, kde se v letním oparu tetelil obrys obrovského hradu, tatínkova hradu. Byl už zničený. Zeptala jsem se, jestli se tam půjdeme podívat, ale maminka jen zavrtěla hlavou. Myslím, že už jí na to nezbývaly síly...

Vlajky na stěžních se nadouvaly ve větru.

Večer možná zajdu dolů na kus řeči.

Odsud, z vrcholu pahorku, na kterém seděl, jako klobouk na hlavě, palác s rudými střechami ve tvaru *pagody*, měla vynikající rozhled do všech stran.

Vlevo byl přístav, vpravo uzavíral nádvoří nízký chrám zdobený tisíci zvony a zvonky. Za ním cesta prudce klesala piniovým hájem, úzkou dřevěnou lávkou překonávala hlubokou rokli a ústila do rozlehlého a neustále rušného dvora před branou Akademie, jejíž bílé střechy se vlnily v poledním vedru.

Gastonova maličká postava právě zmizela v háji.

Pod Akademií se pak cesta spojila s cestou obíhající pahorek na úrovni moře a společně pokračovaly do vnitrozemí, do hor a rýžových polí obdělávaných vesničany ve špičatých rýžových kloboucích, a dál do devadesát mil vzdáleného *Shan-Xi* na druhém konci ostrova, králova sídelního města čítajícího téměř milion obyvatel a lidmi ze západu zvaného *Sáva*.

Přešla nádvořím na opačnou stranu, obešla palác *místodržitele*, důstojného pana *Tseh Men Leie*, který jí poskytl na

žádost krále *Satheie Moudrého* celé východní křídlo a který i dnes podřimoval na lehátku pod stromy, a zamířila k nízkému domku schovanému v zahradách mezi skleníky.

Ciarra našla hned v tom prvním.

„Už jsem tady, tetičko.“

Šedovlasá hubená žena s očima jako uhel zvedla hlavu a usmála se. „Už jsem tě vyhlížela.“

„Omlouvám se. Dneska se nám zpěv nějak nedařil, a tak nás pan Teng nechal opakovat některé dvojhlasý,“ vysvětlila dívka. Opásala se zástěrou a poklekla vedle starší ženy k řadám misek a truhlíků.

„Dneska musíme ostříhat bonsaje,“ řekla *Ciarra* a přesunula k dívce nejbližší misku.

Garonna vytáhla z bedny s nářadím zahnuté nůžky a dala se do práce.

„Já už nemám na ty drobounké lístky oči, Kvítku. A do té misky vpravo je třeba upravit pěnišník ve stylu *saikei*, je pro pana Sugawaru, toho bohatého obchodníka.“

„Já to zvládnu, tetičko.“

„Já vím. Co můj podařený syn? Chodí do sboru pravidelně? Od té doby, co ho přijali do Akademie, se neukáže, jak je měsíc dlouhý, darebák.“

„Chodí... Au.“

„Stalo se něco?“

„Nic. Jen jsem se stříhla do prstu.“

Co se to se mnou dneska děje?

Slízla rudou krůpěj. Sevřela prst v dlani, ucítila známé teplo, bolest ustala. Když otevřela dlaň, prst byl bez nejmenší jizvičky...

„Mám ti vyřídit poděkování od pana An-huie, Kvítku. Jeho kočce se už daří mnohem lépe. Posílá ti krabičku mátových

bonbonů. Pan Sakamoto ti také děkuje. Bolesti žlučníku prý úplně ustoupily. Nechal ti tady hedvábný šátek, vyšívala ho jeho žena. Á, zapoměla jsem na paní Lin. Ruka se jí krásně zahojila, prý není ani vidět jizva. Zastaví se večer a něco ti přinese.“

Dívka zčervenala pýchou. „Ale já přece nic nepotřebuju.“

„Ty dárky nemůžeš odmítnout, Kvítku. Takový je zdejší zvyk.“

„Ach jo.“

Ciarra k ní otočila své chytré oči. „Ven s tím! Co tě trápí?“

„Ale nic...“

Ciarra odsunula misku. Nespouštěla z ní oči. „Čekám...“

Dívka odložila nůžky a zvedla hlavu. „Chci podstoupit *Zkoušku* v Akademii. Gaston mi ji zařizuje.“

„Cože!?“

„Nezlob se, prosím...“

„Tvoje maminka mě na smrtelném loži prosila, abych tě uchránila...“

„Ano, ale já jsem jiná než ostatní dívky,“ přerušila ji Garonna „A ty to víš, tetičko!“

„Neděláš dobře, dítě.“

„Nejsem dítě! Nesouhlasila jsi ani s tím, aby na Akademii studoval Gaston.“

„Máš pravdu, nesouhlasila. Pouze jsem vyhověla svému muži, který si to velmi přál.“

„Mluvila jsem se svým tatínkem, ve snu. A on souhlasil!“

Stará žena přimhouřila oči. „Zase máš ty podivné sny? Tak, co říkal tvůj otec? Varuju tě, znala jsem ho, i když jen krátce! Jestli si budeš vymýšlet, Kvítku, poznám to!“

Garonna vypověděla obsah snu, i to, jak byl otec oblečený, jeho typická gesta, lakonickou mluvu...

„To je opravdu zvláštní, popsala jsi ho tak živě...“ Ciarra zaváhala. „Nevím, jestli by rozumně uvažující člověk měl dát na sny...“

„Tetičko!“

„A budeš opatrná?“

„Samozřejmě! Děkuju, děkuju, děkuju. Jsi ta nejhodnější tetička na světě!“

Ciařin pohled zjhl a Garonna ji objala.

„Mám tě tak ráda.“

„Já tebe taky. Ale musíš mi slíbit, že budeš opatrná. Hodně opatrná. Mám už jen Gastona a tebe.“

„Budu, neboj se.“

Venku kdosi zatroubil.

„To je kurýr!“ dívka vyskočila na nohy. „Třeba mi nese odpověď na moje listy. Hned jsem zpátky.“

Zkouška

„Usiluj o to, aby tvůj život byl jako čepel meče: přímý, pevný a bez emocí.“

(heslo Akademie)

Největší sál Akademie tonul v pološeru.

Za prosklenými stěnami vlevo bylo vidět zataženou oblohu s modročernými oblaky a strmé homole kopců vystupující z moře v cárech mlh po dešti. Za pravým oknem bylo nádvoří s mramorovou podlahou, zakrslými piniemi v květináčích, kašnou a sochou legendárního šermíře Simona Blayna.

Pod levým oknem seděli na zemi *žáci-aspiranti* v rudých šatech, mezi nimi i Gaston. V půlkruhu před Garonnou

setrvali v poloze lotosového květu *mistři* v tmavě modrých kutnách přepásaných černým páskem. V jejich středu seděl muž orientálních rysů, celý v černém, kromě dlouhých bílých vlasů sčesaných dozadu a ovázaných černou stuhou, *představený a velmistr Akademie Lai-Me Shamdong*.

Ti všichni tu jsou jen kvůli mně...

„Paní,“ začal Shamdong a jeho nesmlouvavé oči provrtaly dívku. „Sešli jsme se dnes, abychom Vás podrobili *zkoušce*, jež rozhodne o Vašem přijetí na tuto slovutnou šermířskou školu, považovanou již tři století za nejlepší na světě. Vaše zkouška bude zároveň zkouškou naší, neboť ještě nikdy neaspirovala na titul Mistra žena. Po bouřlivé debatě, trvající až do rána, jsme se rozhodli Vaší žádosti vyhovět. Zajisté víte, že *Řád* mluví o ženách jasnou řečí. Ale doba se mění, a Váš původ je příslibem, že dnes budeme svědky vystoupení skutečně mimořádného... Jste připravena? Sluhové Vás tedy odvedou do šaten, kde je pro Vás připraven vhodnější úbor.“

Pauza netrvala dlouho, žáci se tichým šeptem přeli jak o výsledek zkoušky, tak o to, komu připadne čest zkřížit zbraň s vévodkyní.

Jakmile se Garonna vrátila, sál ztichl.

Je neuvěřitelně krásná, blesklo hlavou Gastonovi.

Vysoká dívka přišla oblečená v tmavých kalhotách a těsné šermířské *brigantině* černomodré barvy prošíváné decentními liniemi rudých květů. Hlavu držela hrdě vztyčenou, z její důstojnosti se tajil dech. Její pravou tvář zdobila výrazná piha. Nekrášlil ji žádný šperk. Ani nemusel. Byla dokonalost sama.

Bože, je jí sedmnáct, a už je největší žijící legendou ostrova... Dcera lorda Rennarda a vnučka bájně princezny Ilirien.

Na trůnech dvou nejmocnějších království světa sedí její bratranec, respektive prastrýc...

„Pravidla znáte, paní?“

„Ano,“ odpověděla dívka s pohledem upřeným do jeho černých očí.

Sál se ponořil do hrobového ticha.

Koho mistr vyvolá?

„Pane Hu, byl byste tak laskav a ujal se prvního kola zkoušky?“

Sálem se neslo vzrušené šeptání.

To je překvapivé, pomyslel si Gaston. Hu patří k lepším Mistrům. Mohl ti na začátek vybrat někoho slabšího, Kvítku.

Ze středu šermířů v modrém vstal muž s havraními vlasy a širokou tváří. Jeho tmavé šikmé oči se na svět dívaly úzkými štěrbinami.

„Přineste kordy!“ luskl prsty Shamdong.

Zbrojír přinesl na podnosu dvě čepele se zlacenými jílci. Hu gestem vyzval svou soupeřku, aby si vybrala zbraň jako první.

Oba šermíři se obřadně pozdravili a zaujali postoj *en garde*. Úder gongu ohlásil začátek zkoušky.

Hu neztrácel čas. Zaútočil ještě se zvoněním, dívka odpověděla zárazem s opozicí. Kroužení nohou, cinknutí kovu o kov, hučení krve v uších.

Gastonovy smysly byly napjaté k prasknutí. Několik výměn útoku a odvety, a oba duelanti stáli ve stejné pozici jako na začátku.

Hu vyzkoušel nedávno vynalezenou figuru, ale dopustil se při ní drobné chyby v zápěstí. Garonna výpad kryla a přešla do útoku. Hu se několika skvělými úhyby a kontra tempem vymanil z defenzívy.

Začalo se od znova.

Obě čepele spočinuly v lince, ostré hroty kroužily kolem sebe. Z postoje obou šermířů vyzařovala neochvějná sebedůvěra.

Je lepší! pochopil Gaston. *Je lepší než Hu! Může ho porazit!*

Mistr Hu vyzkoušel několik osvědčených výpadů, které dívka kryla takřka bez námahy. Pohybovala se tak lehounce a graciózně, jakoby se ani nedotýkala podrážkami parket.

Při posledním z mistrových výpadů si sama naběhla na čepel. Aspiranti vyděšeně zalapali po vzduchu.

Zbytečně. Bylo to skvěle načasované...

Jeden z kordů zacinkal o podlahu.

Mistr Hu zůstal beze zbraně.

Uklonil se úspěšné vyzyvatelce a posadil se na své místo v kruhu. Několik párů dlaní v červených rukávech zatleskalo a vysloužilo si za to káravé pohledy mistrů.

To bylo šíleně riskantní! Vyšlo jí to! Vyhrála!

Dívka odevzdala svůj kord zbrojíři. Stála opět osamocená v půlkruhu sedících postav, navenek křehká, ale vyzařující téměř hmatatelnou vnitřní sílu.

Shamdongova tvář byla kamenná. Sál zmlkl v očekávání druhého souboje.

Velmistr si dal na čas, než vyslovil jméno.

„Byl byste tak laskav, pane Arvyle?“ oslovil jednoho z pouhých tří dalších velmistrů Akademie.

Řadou adeptů proběhla elektrizující vlna. Kruhem mistrů pak tichý šepot.

Když muž po Shamdongově pravici vstal, připomínalo to spíše levitaci.

Gaston rozčilením zaťal pěsti. *Velmistr Arvyle! To snad ne! Nejlepší šermíř Akademie! To není spravedlivá zkouška!*

Arvyle přistoupil k dívce na dva kroky a lehce se uklonil. Jeho nazelenalé oči zůstaly prosté jakýchkoli emocí.

K dvojici přistoupil zbrojář.

„Výběr zbraně náleží dámě,“ řekl překvapivě příjemným hlasem Arvyle.

„Tak tedy kord,“ rozhodla Garonna.

„Osvědčená volba,“ schválil její rozhodnutí zelenooký šermíř.

Jen pár nezkušených adeptů učinilo v minulosti tu chybu, že jej vyzvalo k mistrovské zkoušce. Zemřeli přímo v sále. Jeho lakonický výrok pronesený nad probodeným protivníkem: „Zkouškou jste neprošel, pane...“, se stal nejoblíbenějším rčením aspirantů v Akademii a zdrojem mnoha vtipů.

Kord v dlani velmistra působil dojmem, že je stejně přirozenou součástí jeho těla jako nohy a ruce. Stejně tak působila celá jeho postava, vysoká, štíhlá, gymnasticky pružná.

Gaston se zachvěl. *Arvyle je šermířem od Boha. Ale to je i Garonna!*

Zralý muž s bledou tváří a sotva dospělá žena s pihou na líci zaujali předpisový šermířský postoj s nakročenou nohou a pasivní rukou za tělem ve výši ramen. Kordy se dotkly svými hroty.

Zazněl gong.

Arvylovo zápěstí vykroužilo první výpad, čistý a elegantní, který byl odražen neméně ladným krytem.

Velmistr na rozdíl od svého předchůdce nespěchal. Číhal na příležitost, sebemenší chybičku, zpožděnou reakci, nedůrazný kryt, nesprávný odhad, chybné došlápnutí... A při tom neustále zaměštnával reflexy soupeřky předstíranými i opravdovými výpady, úskoky a klamavými pohyby.

Jak se zrychloval dívčin dech, tak se zpomaloval čas kolem ní. Veškeré dění v sále se protahovalo způsobem, jaký nikdy nezažila. Arvylovy útoky jí připadaly pomalejší a pomalejší...

Kdyby se mohla sledovat zvenčí, nemohla by si nevšimnout, že jí zružověla pleť a oči získaly nazelenalý nádech.

Přešla do ofenzívy. Ale Arvyle byl vynikající šermíř. Oba bojovali ve stupňujícím se tempu, útok střídala odvěta, tu protiútok, rychleji a rychleji, ještě rychleji, v šíleném *crescendu* cinkání oceli.

Gaston se přistihl, že nedokáže ty štíhlé meče sledovat. Vířily teď kolem obou těl takovou rychlostí, že za sebou zanechávaly jen stříbrné šmouhy na temném pozadí, jako křídla vážky. Zvonkohra čepelí zněla najednou jako ukolébavka...

Která skončila, jako když utne. Arvyle odstoupil, kord v jeho pravačce klesl. Jeho zelené oči se nevěřícně vpily do očí soupeřky.

A uviděly.

„To stačí, paní! Přesvědčila jste mne o svých kvalitách.“

Otřel si pot z čela. I dívčina levačka klesla. Pravým rukávem si utřela zpcenou tvář.

„Pane Arvyle, pokračujte ve zkoušce!“ práskl Shamdongův hlas.

Šermíř odložil kord na podnos, jakoby neslyšel.

„Pane Arvyle, uděluji vám trest dvou týdnů o chlebu a vodě za vaši neposlušnost!“

Arvyle se starci uklonil, řekl: „Děkuji, excelence.“ a zaujal své místo v kruhu.

Ze všech stran se ozývalo vzrušené dohadování. Rozpačité pohledy se obracely střídavě z Arvyly na Shamdonga.

Ve tváři nejvyššího muže Akademie se zračil nesouhlas a podráždění. Vincent Arvyle se díval do prázdna před sebou, ve tváři se mu nepohnul ani sval.

Shamdongovy prsty schované v klíně se několikrát různě propletly. Přemýšlel. Nakonec našel uspokojivé řešení.

„Paní, tuto část zkoušky nemohu uznat za splněnou! Třetí klání by však bylo proti zvyklostem. Nezbyvá mi, než podrobit Vás jinému testu. Blaynovu testu.“

Blaynov test! zhrzil se Gaston, ta pověstmi opředená tajemná zkouška stará celé století?!

Neušlo mu, že i Arvyle nevěřicně pohlédl na svého nadřízeného, než se opět pohroužil do vnitřního transu.

Ví se pouze to, že jej úspěšně vykonali tři lidé: Shamdong, Arvyle a jeden šermíř před čtyřiceti léty. Musí jít o něco šíleně nebezpečného. Nějaké vrhání nožů nebo něco podobného...

Garonna jen zhluboka vydechla. Shamdong tleskl. Gastona napadlo, že veřejným předvedením Blaynova testu se tento test navždy znehodnotí. Ale zvědavost rychle převážila nad sentimentem.

Do sálu vstoupil muž s obrácenou skleněnou baňkou na podnose. Uvnitř se něco běhalo.

Květ leknínu?

Shamdong se znova ujal slova.

„Paní, na vykonání Blaynova testu máte čas vymezený hodinami,“ pohnul paží a jeden ze sluhů před něj postavil klepsydru.

„Vypusťte motýla!“ poručil.

Muž nadzvedl sklenici, ke stropu vzlétl nádherný velký bělásek.

„Přineste meč!“ poručil podruhé.

Přichvátal jiný sluha s dlouhým obouručním mečem, rezavým a tupým, a podal ho Garonně. Sotva ho uzvedla.

Arvyle se na ni krátce podíval a vrátil se k meditaci.

Shamdongova žilnatá dlaň otočila klepsydru, a jeho oči se upřely na Garonnu.

„Úkol je jednoduchý. Zabijte motýla!“ vyřkl svými úzkými, zkřivenými rty.

Motýl vesele křepčil pod stropem ve výšce dobrého tuctu stop, očividně mimo dosah meče. A jeho let byl naprosto nepředvídatelný...

Dívka se zhluboka nadechla a na okamžik zavřela oči.

Tatínku, prosím, porad' mi.

Tvář osloveného se zjevila takřka okamžitě. *O takovém testu jsem nikdy neslyšel, maličká. Musí v tom být nějaký trik. Zkusil bych...*

Položila meč na podlahu, zklidnila tep i dech a natáhla před sebe paži dlaní vzhůru.

Motýl se k ruce obezřetně přiblížil ve vířivých spirálách a zase se vzdálil. Dívčina paže se ani nezachvěla. Ticho kolem bylo absolutní, nikdo se neodvažoval byt' jen mrknout.

Motýlem znovu zalomcovala zvědavost, přilétl blíž, a znovu poodlétl. Časomíra neúprosně odměřovala zbývající minutu. Dívka stála dál bez hnutí jako socha, hrdá a nesku-tečná.

Motýlí křídla vykroužila několik bílých smyček u stropu, než slétl níže, zavířil vzduchem a konečně usedl na dívčinu dlaň.

Její prsty se začaly pomaloučku svírat, až se dlaň zavřela docela, s motýlem uvnitř.

V té chvíli ji napadla zvláštní myšlenka. Náhle věděla, co *nesmí* udělat. Pochopila, *v čem* spočíval test.

Arvylovy oči na ni doslova křičely.

Já vím, Vincente.

„Mohla bych ho zabít,“ řekla tiše a její prsty se zase rozevřely „ale nemám k tomu důvod.“

Motýl svobodně zatřepetal křídly a vznesl se vzhůru.

Ještě, než Gaston pochopil, začal Arvyle tleskat a po něm další a další a další... Dunění rukou otrásalo sálem.

Shamdongovi se podařilo uklidnit shromáždění až na třetí pokus. Jeho oči zůstaly stejně tvrdé jako na počátku a hlas stejně odmítavý.

„Gratuluji, lady Garonno. Složila jste Zkoušku. Prohlašuji Vás třístým třicátým osmým mistrem Akademie!“

Muži v modrém houfně vstávali, aby si s ní potřásli rukou. Když přišla řada na Gastona, nezmohl se na slovo. Prostě ji popadl do náruče a zvedl do výše...

„Blázne, pusť mě, vždyť mě rozmačkáš!“ smálo se děvče a oči jí hořely štěstím.

Vincent

Osmého dne třetího měsíce roku zajíce, vykonali úspěšně mistrovskou zkoušku tito aspiranti: Wei Ling, Sato Ori a Vincent Arvyle.

(záznamy Akademie)

Akademii tvořila pětice nízkých budov v zeleni stromů.

Dvorem za bránou se vcházelo do šermírnny, tuctu menších a dvou větších sálů určených k nácviiku soubojů a školení žáků. Za šermírnou se prostíralo venkovní cvičiště pokryté jemným žlutým pískem až k jídelně. Za jídelnou se pak

sypaná cesta dělila ke dvěma dormitoriím. Garonna i Gaston měli jako ostatní uchazeči příbytky v levém, většina mistrů a cizinců v pravém.

Stranou se pod širokými listy ztrácela poslední budova zdobená pestrobarevnými zvonky zavěšenými pod zlatorudou prohnutou střechou s dračími ornamenty a neustále se točícími modlitebními mlýnky, chrám jen o málo menší než jeho dvojče v paláci, ale podstatně starší, místo modliteb a meditací.

Svatostánek byl tradičním sídlem nejvyššího muže Akademie. Lai-me Shamdong zdědil po svém předchůdci nejen světskou správu školy, ale také povinnost udržovat a ctít náboženské rituály.

Povinnosti mistrů a aspirantů byly mnohem skromnější, v podstatě zahrnovaly pouze účast na společném snídani a stanovený počet hodin šermu.

Zato výhody byly značné. Neplatila se strava ani ubytování, šermířské oblečení a široký výběr zbraní byl samozřejmostí. O svou klientelu se staral každý mistr sám a vydělané peníze mu zůstávaly.

* * *

Garonně časně vstávání nečinilo potíže. Horká káva k snídani a pár slov s Gastonem v ní rozproudily krev a pak už se věnovala jen své zálibě – šermu.

Po několika dnech cvičení s různými partnery, včetně Gastona, pochopila, že pokud si chce zašermovat na nejvyšší úrovni, zbývá jí pouze jediný možný protivník.

Vincent...

Arvyle byl skutečně s meči srostlý. Už jen pohyb, kterým vyjímal rapír z dřevěných držáků u stěny, zrychloval běh srdce.

Gaston se statečně smířil se skutečností, že dívka si nadále vybírala za soupeře jen čtyřicetiletého velmistra. A ten dívčinu výzvu přijímal se zvláštním světlem v očích...

Nešlo se s nimi měřit. Jejich meče nebylo možné sledovat ani při nejvyšším soustředění, a tak kdosi nazval tempo jejich soubojů podle nejrychlejšího šermíře historie: *Blaynovo tempo*. Jak později bylo vtoukáno do hlav aspirantů, šlo o nejvyšší dosažitelnou rychlost vykonání jednoduché šermířské akce.

Alespoň pro člověka...

Vždy, když se rozkřiklo, že se ti dva pouštějí do křížku, seběhl se na cvičišti dav červených aspirantů tu a tam protkaný modrým šatem mistra.

Tento týden se utkali už poosmé. Hodiny se přesypaly do posledního zrnka, stíny stromů prodloužily. Oba nakonec stáli ve stejné pozici, v níž začínali. A vítězem nebyl ani jeden z nich, stejně jako sedmkrát předtím.

Arvyle se dívce opět uklonil jako první.

„Děkuji za lekci, má paní.“

„I já děkuji,“ odpověděla Garonna.

Co nebylo vyřčeno, bylo samozřejmé. Utkají se i příště. A pak znova. A opět...

* * *

Nějakým řízením osudu jsme na sebe měli narazit, já a Vincent. Jsme si neuvěřitelně podobní... Nemohu ho porazit, protože nemohu porazit sebe samu. A zároveň jsme jiní než ostatní, zapsala si před spaním do deníku.

Po dalším souboji, dvanáctém nebo čtrnáctém, utrlh Vincent na okraji chodníku drobnou sedmikrásku s jediným zeleným listem a vyhodil ji do vzduchu. Několikrát ležerně máchl štíhlou čepelí a nechal květ dopadnout na zem.

„Co ještě dokážeme?“ zeptal se, ale nečekal na odpověď. Odložil meč do stojanu a odešel.

Garonna se sklonila k sedmikrásce, vítr jí rozfoukal bílé okvětní plátky přímo pod rukou. V dlani jí zůstal jen stvol s listem.

Vincent je odřal, než dopadla!

Ale to ještě nebylo vše. V novém závanu větru se stéblo převrátilo a na rubu lístku se objevilo nádherné, ostře vyřiznuté srdce...

Její oči se rozšířily úžasem.

Co ještě dokážeme? A co dokážu já?

S jinou sedmikráskou si odpověděla alespoň na druhou otázku. Než květ utrhla, připadalo jí, že se bílé lístky proměnily v neznámé obličej, které zmizely dříve, než na některý stihla zaostřit. Naklonila pravou dlaň k zemi, kvítek se v dlani převrátil a začal padat, zvedla meč...

A bez problémů zopakovala Arvyleův trik.

*Dovedu vyřznout srdce do padajícího lístku jako Vincent!
Ani to nebylo těžké...*

Schovala meč, zvedla hlavu k obloze a uklidnila bušící srdce.

Co ještě dovedu?

* * *

Daleko za mořem, v Pětikostelí, usnul na okně starý havran, který nebyval vždy havranem.

Noc měl nejraději, neboť ve snech byl opět svobodný. Té noci uviděl záměr své nenáviděné velitelky a usmál se.

Nebude na škodu její plány drobounce narušit...

* * *

Bouře zuřila silou hurikánu. Modročernou oblohu křižovaly blesky, vítr ohýbal stromy a lámal větve, provazce deště bičovaly Garonnu do tváře.

Chránila si obličej pažemi, proběhla nádvořím, cesta se zatočila prudce doprava. Běžela dolů k přístavu. Běžela, nedbajíc hrozného počasí, protože na molu čekal...

Co je to?

Ze tmy se vyloupila šedá oválná skvrna a rychle se přibližovala. Rozeznala dlouhou hlavu, pak i zbytek těla.

Kůň? Tady?

Dva páry šlachovitých černých nohou hnaly temnou masu těla děsivou rychlostí a odhodláním.

V oslepujícím namodralém záblesku zvedl kůň hlavu a podíval se na ní svýma rudýma očima.

Srdce jí sevřela ledová pěst.

Byl o tři lokty vyšší než běžný kůň a řítil se přímo na ni.

Takhle koně nevypadají!

Đábelské zvíře ještě zrychlilo a vycenilo dlouhé ostré tesáky. Jeho vražedná kopyta už byla skoro na dosah...

Chce mě zabít!

Odrazila se ze všech sil a skočila ze svahu. Něco jí udeřilo bolestivě do hlavy. Vykřikla.

V ložnici byla tma, za oknem se na stromech nepohnul ani lístek. Na nebi svítil úplněk. Zmuchlaná peřina ležela u jejích nohou. Nikdo jiný tu nebyl.

Tak to byl jen sen!

Zvedla se na lokty a zabořilo ji v zátylku.

Praštila jsem se o čelo postele. Ach Bože...

Vstala a promnula si naražené místo. Ačkoli bolest ustoupila, nelehla si. Zнала se moc dobře na to, aby věděla, že už neusne.

Zapálila svíčky na svícnu a vytáhla ze stolku deník, brk a lahvičku s černým inkoustem.

Ozvalo se zaklepání na dveře. A znova.

„Kdo je tam?“ zeptala se.

„Já, Gaston! Otevři, Kvítku!“ zaslechla známý hlas tlumenný dřevem.

„Co chceš, Gastone?“ zabručela poté, co mu otevřela.

Mladík stál na chodbě v pyžamu, v ruce držel pochodeň. Na pravém spánku mu legračně trčely vlasy a na čele měl otisk polštáře. Rozpačitě se podrbl za uchem.

„Slyšel jsem tvůj výkřik. Stalo se něco?“

„Aha... Nestalo se nic. Měla jsem jen hloupý sen.“

Jestli on vypadá tak, jak vypadá, jak potom vypadám já?

Upravila si provizorně vlasy. Z jeho ohledu okamžitě poznala, že se nejedná o účes...

Jsem jen v noční košilce! A spadlo mi ramínko!

Hned si svůj průsvitný oděv s hlubokým dekoltem upravila.

Snad jsem neodhalila příliš. Stejně je přes ni skoro všechno vidět...

Privřela dveře, na její štíhlé tělo padl stín.

„Běž spát, Gastone,“ řekla mírně.

„Opravdu nic nepotřebuješ?“ ujišťoval se vysoký mládenec.

Bože, opravdu vyrostl.

„Opravdu ne. Díky, že jsi přišel. Dobrou...“

„I tobě,“ odpověděl Gaston a vzdálil se. Zaslechla, jak otvírá a vzápětí zavírá dveře pokoje.

Zavřela dveře a usedla ke stolku. Otevřela deník, namočila brk do inkoustu a začala sen zapisovat. Deník si vedla od chvíle, co se naučila psát. Nyní už čítal hodně přes sto stran.